

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Όταν θα βγαίνουν
τα λιοντάρια,
φίλησέ με

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ψ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Όταν θα βγαίνουν τα λιοντάρια, φίλησέ με

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κυριάκος Μαργαρίτης

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Κυριάκος Μαργαρίτης, 2013

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: S. Leonardi/Millennium/Apeiron photos

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2013

ISBN 978-618-01-0076-1

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Όταν θα βγαίνουν
τα λιοντάρια,
φίλησέ με

ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ

Για παιδιά

- Ο Γιωρκής ο Καρπασίτης*, Λευκωσία 1998
(Έπαινος Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς)
- Το Χωριό των Σεντονιών*, Ψυχογιός, Αθήνα 2001 (Α΄ Βραβείο
Κυπριακού Συνδέσμου Παιδικού και Νεανικού Βιβλίου)
- Ο Τενεκεδένιος Ιππότης*, Ψυχογιός, Αθήνα 2004
- Η Συμμορία του Τολέδο*, Ψυχογιός, Αθήνα 2006
(Κρατικό Βραβείο Νεανικής Λογοτεχνίας Κύπρου,
Βραχεία Λίστα Κρατικού Βραβείου Παιδικού Μυθιστορήματος,
Εύφημη Μνεία Αστυνομικού Μυθιστορήματος
Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς)
- Ο Θρύλος του Βουρκόλακα*, Ψυχογιός, Αθήνα 2007
(Βραχεία Λίστα Κρατικού Βραβείου
Παιδικού Μυθιστορήματος)
- Η Αδελφότητα του Σκορπιού*, Ψυχογιός, Αθήνα 2008
- Ο Κονσερβοσυλλέκτης*, Ψυχογιός, Αθήνα 2008
(Βραχεία Λίστα Κρατικού Βραβείου
Παιδικού Μυθιστορήματος,
Βραβείο Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς)
- Μια Σονάτα για τον Ιγνάτιο*, Ψυχογιός, Αθήνα 2009
(Βραχεία Λίστα για τα Βραβεία του περιοδικού *Διαβάζω*)
- Τα Τρύπια Τείχη*, Ψυχογιός, Αθήνα 2011
(Βραχεία Λίστα για τα Βραβεία του περιοδικού *Διαβάζω*,
Βραχεία Λίστα Κρατικού Βραβείου Παιδικού Μυθιστορήματος,
Διεθνής Λίστα White Ravens 2011)

Για ενηλίκους

- Μικροί Ερωτικοί Θρήνοι*, Αιγαίον, Λευκωσία 2002
(Κρατικό Βραβείο Νέου Λογοτέχνη 2002 στην Κύπρο)
- Το Τσίρκο*, Νεφέλη, Αθήνα 2006
- Ρέκβιεμ για τους Απόντες*, Ψυχογιός, Αθήνα 2009
- Η Ερωμένη και η Σκιά της*, Ψυχογιός, Αθήνα 2011
- Στον Ίσκιο των Σκοτωμένων Κοριτσιών*, Ψυχογιός, Αθήνα 2012

*Στη Νεφέλη,
για την ανθοφορία της ερήμου*

Ἐσχατος εχθρός καταργείται ο θάνατος.

Παύλος, Α΄ Κορ. 15, 26

[ΜΑΪΟΣ 2011]

1. Η πεταλούδα στα μάτια της

Κράτησε το απομεινάρι του τσιγάρου με τον αντίχειρα και το δείκτη, το έφερε στα χείλη, τράβηξε μια γερή τζούρα, φύσηξε τον καπνό, τον είδε να φτάνει ως το ταβάνι του υπογείου. Η βαριά μυρωδιά από το χόρτο έκανε την ατμόσφαιρα αποπνικτική.

«Δεν ήρθε ακόμη;» είπε μια φωνή, ο άντρας γύρισε αργά το κεφάλι, μέτρησε ένα, δύο, πέντε σώματα γύρω του, αναρωτήθηκε ποιος είχε κάνει την ερώτηση.

«Σε λίγο. Κοιμήσου», είπε, έφερε ξανά τη γόπα στα χείλη, έψαξε στα τυφλά το κινητό του τηλέφωνο.

Φώτισε την οθόνη, το έστρεψε για λίγο στους συντρόφους που κοιμούνταν, πέντε άνθρωποι σε τριάντα τετραγωνικά, η γεωμετρία της απόγνωσης. Χαμογέλασε αδιάφορα, κοίταξε την ώρα, σχεδόν πέντε και μισή, έξω σκοτάδι, μόνο μια λίμνη από φως, η λάμπα του δρόμου, μια απειλητική αντανάκλαση στο τζάμι.

Η βαριά σιδερένια πόρτα, οι μεντεσέδες που έτριζαν, οι μπάρες πάνω από το γυαλί, δεν είχε και τόση διαφορά από τα κελιά όπου είχε ζήσει στην πατρίδα του. Δάγκωσε τα χείλη, βολέυτηκε καλύτερα στο δάπεδο, πάνω σε ένα αδέξια κομμένο χαλί, το είχαν βρει στα σκουπίδια.

«Αργείς», ψιθύρισε, έκανε μια στράκα με τα δάχτυλα, τα πίεσε στο γοφό του. «Αργείς, γαμώτο», είπε πάλι.

Ήταν παράξενο που μονολογούσε, ήταν ακόμα πιο παράξενο που μονολογούσε στα ελληνικά. Γέλασε, κοίταξε πάλι τα σκούρα, κοιμισμένα πρόσωπα, ίσως θα έπρεπε να το περιμένει, τόσες φυλές, τόσες γλώσσες, τα ελληνικά ήταν ένα πρόχειρο κοινό σημείο αναφοράς.

Άκουσε τα τακούνια της γυναίκας, έφερε τα γόνατα στο στήθος, κάρφωσε το βλέμμα στην εξώπορτα. Η σιλουέτα της διαγράφηκε στο τζάμι, εκείνος παρατήρησε τις κινήσεις της, ένα θέατρο σκιών, μια σπασμένη κούκλα να ψάχνει τα κλειδιά μέσα στην τσάντα της.

Η γυναίκα στριφογύρισε το ξεχαρβαλωμένο πόμολο, ο τριγμός της πόρτας εκκωφαντικός, εκείνος κοίταξε τους άλλους, κανείς τους δεν είχε σαλέψει.

«Γύρισα», είπε η γυναίκα, είχε βγάλει τα τακούνια, τα κρατούσε με το ένα χέρι, στο άλλο κουβαλούσε την τσάντα, ένα παλτό, ένα πακέτο τσιγάρα.

«Κλείσε επιτέλους, κάνει κρύο», της είπε σιγανά, απότομα.

Η γυναίκα άφησε τα πράγματά της σε ένα σκαμπό, πλησίασε, έγειρε με την πλάτη στον τοίχο, κάθισε πλάι του, στο δάπεδο. Το πράσινο κοντό φόρεμά της ανέβηκε κι άλλο, φάνηκε το εσώρουχο, ο άντρας δεν έδωσε σημασία.

«Πώς πήγε;» ρώτησε.

«Άσχημα. Δεν είναι να απορείς. Τρίτη βράδυ, κάνει κρύο και δεν είμαστε λίγες».

Το πρόσωπό της έδειχνε όμορφο στο ημίφως, η σοκολατένια επιδερμίδα είχε μια λάμψη αστραφτερή, όμοια με γλυπτό από αλάβαστρο, μεγάλα σαρκώδη χείλη, μπούκλες βαμμένες ξανθές, ατίθασες. Μπορούσε σχεδόν να θυμηθεί γιατί και πώς την ερωτεύτηκε.

«Πόσα είναι;» είπε.

«Ορίστε, αυτά είναι όλα. Δε χάλασα ούτε για τσιγάρα», είπε εκείνη, ο άντρας άπλωσε το χέρι, πήρε τα τσαλακωμένα χαρτονομίσματα, τα ίσιωσε, τα μέτρησε.

«Σκατά», είπε, έγειρε το κεφάλι προς τα πίσω, η κορυφή ακουμπούσε στον τοίχο, η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, συντονιζόταν με στοιχειωμένες εξισώσεις, λογαριασμούς, χρέη. «Δεν είναι αρκετά».

«Λες να μην το ξέρω; Όμως...»

Στράφηκε απότομα προς το μέρος της, η έκφρασή του είχε κάτι σκληρό, η γυναίκα κατάλαβε ότι έπρεπε να σωπάσει. Του χάιδεψε το μάγουλο, έγειρε πάνω του, πήρε το τσιγαριλίκι, τράβηξε μια ρουφηξιά, το γέλιο της του θύμισε χάντρες από σπασμένο μενταγιόν να πέφτουν στο πάτωμα.

«Δεν είναι άσχημο», είπε η γυναίκα, το έτεινε προς τη μεριά του, εκείνος αρνήθηκε.

Προσπάθησε να τον αγκαλιάσει, κόλλησε πάνω του, έψαξε με τα χείλη τα χείλη του, ο άντρας αναγκάστηκε να τη σπρώξει, ψιθύρισε: «Μαστουρωμένη είσαι;»

«Όχι ακόμη», είπε η γυναίκα, χαχάνισε, εκείνος σηκώθηκε, πήρε το παλιό σακάκι από ένα γάντζο στον τοίχο. «Πού πας;»

«Να περπατήσω». Δεν έμεινε να ακούσει τις αντιρρήσεις της, έκλεισε την πόρτα με δύναμη πίσω του, ας ξυπνούσε τους υπόλοιπους, δεν τον ένοιαζε.

Βγήκε στην Πατησίων, άρχισε να βαδίζει προς την Ομόνοια. Φυσούσε ένα ψυχρό ανοιξιάτικο αεράκι, σάπια φύλλα στο οδόστρωμα, ίσως είχε βρέξει νωρίτερα.

Πρέπει να πήγαινε έξι, κάπου στο βάθος ο ορίζοντας του έγνεφε με τα χρώματα της αυγής, λίγα αστέρια ξεψυχούσαν στο πουθενά, τα σκουπιδιάρικά μούγκριζαν, πορτοκαλί φάροι, τριγμοί από κάδους σκουπιδιών, γδούποι από παλιοπράματα στις κάσες, στο στήθος του έκαιγε κάτι που έμοιαζε με ημερομηνία λήξης.

Κρύωσε, έβαλε τα χέρια στις τσέπες, το δεξί χτύπησε σε ένα μεταλλικό αντικείμενο, είχε ξεχάσει ότι το κουβαλούσε ακόμη στο σακάκι του, το ατσάλι τού έδωσε κουράγιο.

Προσπέρασε νυσταγμένες πόρνες, πρεζάκια κουρνιασμένα σε στάσεις λεωφορείων, σε παγκάκια, κάτι άστεγοι ροχάλιζαν

στα σκαλιά κυβερνητικών κτιρίων, υπηρεσιών, σχολών, εκκλησιών – η πόλη έμοιαζε όλη με εγκαταλειμμένο άσυλο.

Γκρεμισμένα παλιόσπιτα, φθαρμένοι τοίχοι, ξεσκισμένες αφίσες, διαφημίσεις, ανακοινώσεις, μια συναυλία, ένα θέατρο, μια διαδήλωση ή πορεία ή απεργία, σαχλά συνθήματα σε καμιά δεκαριά γλώσσες, γκράφιτι, άστεγη πλανόδια φαντασία, αγωνιστικές προκηρύξεις.

Έσφιξε το μεταλλικό αντικείμενο, η παλάμη του είχε αρχίσει να ιδρώνει, ο νους του να καίγεται. Σκέφτηκε την πόλη που ξυπνούσε όμοια με πεινασμένο θηρίο, του ήρθε αναγούλα, στηρίχτηκε σε ένα στύλο, προσπάθησε να κάνει εμετό, δεν τα κατάφερε.

«Βλαμμένη σκύλα», μουρμούρισε, σκέφτηκε χρήματα, χρέη, δανειστές, το αφεντικό που τον είχε στρατολογήσει για να σπρώχνει λίγο χόρτο σε άλλους μετανάστες ή μπατίρηδες φοιτητές ή νεαρούς ανυποψίαστους τουρίστες.

Τρία χρόνια στην Αθήνα, δίχως χαρτιά, δίχως άδεια, το βαποράκι και η πόρνη του, υπόγειες κάμαρες, υπενοικίαση και ακριβά αγορασμένη προστασία από συμμορίες, το αφεντικό που καταγόταν από την πατρίδα του – *Πρέπει να βοηθάμε ο ένας τον άλλο εδώ πέρα, έτσι δεν είναι;* Για σκέψου.

Τα αυτοκίνητα πλήθαιναν, είχαν βγει τα πρώτα λεωφορεία, εκείνος έφτανε στο τέρμα του δρόμου, κοίταξε την οδό Πανεπιστημίου, αναρωτήθηκε πού ακριβώς ήθελε να πάει, πού θα κατέληγε.

Μια γυναίκα εμφανίστηκε από την αντίθετη κατεύθυνση, νεαρή, ντυμένη πρόχειρα, περπατούσε σκυφτή, κάτι έψαχνε στην τσάντα της.

Την κοίταξε, συνοφρυώθηκε, το μυαλό του είχε πάρει φωτιά, κάτι αστραπές χαράκωναν οδυνηρά τις εικόνες μπροστά του, τις μέρες που έρχονταν, τις πληρωμές που θα του ζητούσαν, που δεν είχε δικαίωμα να τις αρνηθεί. *Γιατί όχι; Διάολε, γιατί όχι;* σκέφτηκε, μετά δε σκέφτηκε τίποτα, η γυναίκα ήταν έτοιμη να τον προσπεράσει, μύρισε το άρωμά της, μέθυσσε, έβγαλε το αρι-

στερό χέρι απ' την τσέπη, απότομα, αιφνιδιαστικά, γράπωσε το λουρί της τσάντας, το τράβηξε.

Συνάντησε αντίσταση, η γυναίκα είχε πετρώσει στη θέση της, έσφιγγε την τσάντα στην αγκαλιά της, τον κοιτούσε αποφασιστικά, πειστωμένα.

«Άσ' το, κυρά μου!» είπε, η φωνή του ακούστηκε ξένη, βραχνή, το μαύρο δέρμα του γυάλισε, κρύος ιδρώτας στην πλάτη.

«Όχι», είπε η γυναίκα, λες και είχαν ανοίξει συζήτηση, ήταν εξωπραγματικό, παράξενο, ήταν εξοργιστικό.

Η πρώτη κόρνα τον επανέφερε στην πραγματικότητα, κοίταξε γύρω του, μερικοί οδηγοί κουνούσαν τις γροθιές, κάποιος έβγαине από το περίπτερό του, σε λίγο θα άκουγε βήματα να τρέχουν προς το μέρος τους.

Τράβηξε για μια ακόμα φορά την τσάντα, η αντίσταση της γυναίκας μεγάλωνε, το μίσος στο βλέμμα της, ο μορφασμός, η έκφραση που έμοιαζε με περιφρόνηση ή θράσος. Ένωσε προδομένος, όμηρος μιας αιώνια αθετημένης υπόσχεσης.

«Βλαμμένη σκύλα!» μούγκρισε, δεν ήξερε αν το έλεγε στα ελληνικά ή στη γλώσσα του, όρμησε στη γυναίκα, έβγαλε για πρώτη φορά το δεξί χέρι απ' την τσέπη, το ατσάλι γυάλισε στα δάχτυλα, ο χρόνος έσπασε, έγινε όλος μια ακίνητη αστραπή στον ουρανό.

Η πεταλούδα ξεδιπλώθηκε επιδέξια, η καλά ακονισμένη λεπίδα φτερούγισε στα μάτια της, ήταν γαλαζοπράσινα, γουρλωμένα, ήταν τόσο όμορφα, ανοιγόκλεισαν όπως το διάφραγμα μιας φωτογραφικής μηχανής, κράτησαν για πάντα το τίναγμα του μαχαιριού που της έκοψε το λαιμό, ύστερα έμειναν ακίνητα, είδαν τον άντρα να τρέχει στο πουθενά.

2. Το αίμα και ο καθρέφτης

Η Σοφία Φωκά βγήκε από το μπάνιο, τα χέρια της ήταν ακόμη υγρά, τα έτριψε στην παλιά αθλητική φόρμα που φορούσε όταν κοιμόταν, χαμογέλασε, ένωσε κοριτσάκι που έκανε κάτι ανάρμοστο.

«Καλημέρα! Το ξέρεις ότι άργησες, έτσι;»

«Καλημέρα, Μάρθα», είπε η Σοφία, αρκετά δυνατά για να ακουστεί ως το σαλόνι, πάνω από τον ήχο της τηλεόρασης.

Μπήκε στην κουζίνα, έβαλε νερό στο βραστήρα, έριξε δυο κουταλιές καφέ σε μια αστεία κούπα – μια αγελάδα ξεκαρδισμένη στα γέλια, το όνομα της Σοφίας γραμμένο με παιδικά ροζ γράμματα στη βάση.

Πήγε βιαστικά ως το υπνοδωμάτιο, άναψε το θερμοσίφωνα στο διάδρομο, πήρε το κινητό της, κοίταξε την ώρα, οχτώ και τέταρτο. Δεν είχε ξυπνήσει και τόσο αργά, χρειαζόταν λίγα λεπτά με τα πόδια για να πάει ως το γραφείο της οργάνωσης στην Μπενάκη από το дуάρι που νοίκιαζαν με τη Μάρθα στην οδό Νίκης, στο Σύνταγμα.

Γύρισε στην κουζίνα, το νερό είχε αρχίσει να κοχλάζει, το γουργουρητό στο βραστήρα συντονιζόταν με τον ήχο του νερού από βρύσες ή καζανάκια στα διπλανά διαμερίσματα. Η Σοφία έβαλε λίγο νερό στην κούπα, σκέφτηκε να ανακατέψει τη μαύρη λάσπη για να φτιάξει αφρό, το μετάνιωσε, άφησε το νερό να πέσει μονομιάς – *καραβίσιο ζουμί*, έλεγε η Μάρθα.

Πέρασε μπροστά από τις διπλανές πόρτες των υπνοδωμα-

τίων τους, βρέθηκε στον υποτυπώδη χώρο υποδοχής, είδε τους φακέλους με τις υποθέσεις της οργάνωσης, έκανε έναν πρόχειρο υπολογισμό για τη δουλειά της ημέρας, μπήκε στο σαλόνι.

«Καλώς την, πώς κοιμήθηκες;» ρώτησε η Μάρθα, εύθυμη, σταυροπόδι στον καναπέ, με ένα μεγάλο ποτήρι χυμό πορτοκάλι στα χέρια, ένα πιάτο με ψίχουλα στο τραπεζάκι, είχε φάει ήδη το καθιερωμένο τoστ με ζαμπόν και τυρί.

«Τι ώρα σηκώθηκες;»

«Εφτά; Ίσως εφτά και μισή, κάπου εκεί. Βλέπεις, εγώ δε γύρισα στις... Πόσο ήταν, τρεις;»

«Τρεις και μισή», είπε η Σοφία, δε βαριόταν ποτέ τις επικριτικές γκριμάτσες της φίλης της, υπήρχε μια αίσθηση ζεστασιάς, κάτι που έμοιαζε με φροντίδα.

Η Σοφία πήρε τη θέση της στην πολυθρόνα, άφησε την κούπα στο διπλανό τραπεζάκι, έψαξε τα τσιγάρα με το ένα χέρι, με το άλλο έτριψε τα μάτια, ήξερε ότι οι ρυθμοί, ο τρόπος ζωής της την είχε εξουθενώσει, ευτυχώς που οι μαύροι κύκλοι δε γίνονταν αισθητοί με την αφή.

Η Μάρθα την παρατήρησε να ανάβει το Marlboro, σηκώθηκε, άνοιξε μια σταλιά την μπαλκονόπορτα.

Για λίγο ακουγόταν μόνο ο εκφωνητής των ειδήσεων να απαριθμεί τα νέα μέτρα λιτότητας που είχε εξαγγείλει η κυβέρνηση, ένας μόνιμος κακός οιωνός πάνω απ' την πόλη, η Σοφία θα προτιμούσε να μην ακούει, να μην καταλαβαίνει – αδύνατο.

«Παραλίγο να το ξεχάσω», είπε η Μάρθα, χτύπησε θεατρικά το μέτωπό της, πρόσθεσε: «Τηλεφώνησε ο πατέρας σου. Ακουγόταν ανήσυχος, δεν παίρνεις να δεις τι έγινε;»

Η Σοφία συνοφρυώθηκε, είπε: «Τι ώρα τηλεφώνησε;»

Δεν περίμενε απάντηση, πήρε το κινητό, σε μορφή μηνύματος είχαν εμφανιστεί ήδη οι κλήσεις που είχε κάνει ο πατέρας της όσο το είχε κλειστό – όσο κοιμόταν.

Βρήκε τον αριθμό του πατρικού της, έκανε να καλέσει, σταμάτησε, ένιωσε έναν κόμπο στο στομάχι. Είχε περάσει ένας

ολόκληρος χρόνος κι αυτή δεν έλεγε να το συνηθίσει. Σκέφτηκε τους γονείς της, που τώρα πια είχαν γυρίσει στο Ναύπλιο, στο χωριό της μητέρας της.

Ήταν το όνειρό τους για όταν θα έβγαιναν στη σύνταξη, έγινε κι αυτό πριν από δυο χρόνια, ξεμπέρδεψαν με τα τυπικά, εγκαταστάθηκαν στο ανακαινισμένο σπίτι του μακαρίτη παππού της που μέχρι τότε το χρησιμοποιούσαν για εξοχικό.

Το πατρικό της στα Βριλήσσια θα το είχαν πουλήσει, αν δεν είχε αποφασίσει να μείνει εκεί η μεγάλη της αδελφή, η Φωτεινή, με τον άντρα της και τα δυο παιδιά τους. Η Σοφία φαντάστηκε την αδελφή της εκείνη την ώρα, να προσπαθεί να κάνει τα πάντα ταυτόχρονα, ετοιμασία για τη δουλειά, πρωινό για την οικογένεια, κυνηγητό με τα παιδιά της.

Κατάφερε να ξεγελάσει τη νοσταλγία, σχημάτισε τον αριθμό στο Ναύπλιο, άκουσε τρεις φορές τον ήχο της κλήσης προτού ο Νικόλας Φωκάς απαντήσει με εκείνο τον αμίμητο, θεατρικά ξεψυχισμένο τόνο στη φωνή του. Η Σοφία αδιαφόρησε, ο πατέρας της δε θα άλλαζε στα εξήντα, είχε περάσει όλη του τη ζωή ισορροπώντας στα πρόθυρα μιας καταστροφής που δεν ερχόταν ποτέ.

«Καλημέρα, μπαμπά μου. Τι έγινε και με θυμήθηκες απ' τα χαράματα;»

«Κοριτσάκι μου! Επιτέλους. Είσαι καλά; Είναι όλα εντάξει;»

Η Σοφία στράφηκε προς τη Μάρθα, εκείνη ανασήκωσε τους ώμους, χαμήλωσε τον ήχο της τηλεόρασης.

«Τι εννοείς, μπαμπά; Γιατί να μην είμαι;» είπε η Σοφία, μετά χαμογέλασε, σαν να θυμήθηκε κάτι, πρόσθεσε: «Τώρα που το σκέφτομαι, έχεις μιλήσει με τη Μάρθα, έτσι δεν είναι; Άρα ξέρεις ότι είμαι μια χαρά».

«Ε, ναι, αλήθεια είναι αυτό. Απλώς χαίρομαι που το ακούω από σένα. Πήραμε μεγάλη τρομάρα πρωί πρωί, η μάνα σου κι εγώ».

Η Σοφία συγκράτησε ένα γέλιο – *χαίρομαι που το ακούω από σένα*. Λες και η Μάρθα μπορεί να του έλεγε ψέματα.

Τίναξε λίγη στάχτη σε ένα γυάλινο τασάκι, έγενψε στη Μάρθα ότι δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα, είπε: «Τελικά θα μου πεις τι συνέβη, μπαμπά; Τι τρομάρα πήρατε; Τι έγινε;»

«Μα δε βλέπετε ειδήσεις σ' εκείνο το σπίτι; Εσύ είσαι αυτή που ζει στην Αθήνα. Πρέπει να σου λέω εγώ τι γίνεται έξω από την πόρτα σου; Και εννοώ κυριολεκτικά έξω από την πόρτα σου, κοριτσάκι μου! Διάλεξες εποχή να μετακομίσεις στο κέντρο. Τα έλεγα εγώ ότι έχει αγριέψει αυτή η πόλη, αλλά δε μ' άκουγες».

Σε άλλες συνθήκες η Σοφία μπορεί και να διασκεδάζε με το παραλήρημά του. Τώρα έπρεπε να κάνει ντους, να ντυθεί, να φτάσει εγκαίρως στο γραφείο.

Διέκοψε τους αναστεναγμούς του, ζήτησε ξανά να μάθει τι είχε συμβεί.

Ο Νικόλας Φωκάς πήρε μια βαθιά ανάσα, είπε: «Σκότωσαν μια κοπέλα σήμερα το πρωί, Σοφία. Πατησίων και Πανεπιστημίου γωνία. Ούτε τριάντα χρονών, στην ηλικία σου. Έμενε στο κέντρο, νοσοκόμα, έψαχνε ταξί... Και τη σκότωσαν, το πιστεύεις; Της έκοψαν το λαιμό, ένας μετανάστης, για να της πάρει την τσάντα, για λίγα ευρώ».

Η Σοφία έσβησε με αδέξιες κινήσεις το τσιγάρο της, άναψε αμέσως ένα δεύτερο. Φύσηξε τον καπνό, μάσησε μερικές ακατανόητες λέξεις, δεν ήταν σίγουρη τι ήθελε να πει, να ρωτήσει, να μάθει.

«Μπαμπά... Γιατί σε τρόμαξε τόσο αυτό;» είπε, η ερώτηση της είχε φανεί το λιγότερο ανόητο από όσα άλλα είχε σκεφτεί, μα μόλις την άκουσε κι η ίδια, ένιωσε να το μετανιώνει.

Ο Νικόλας Φωκάς είπε: «Γιατί σου μοιάζει, μωρό μου. Ειδοποιήθηκαν οι συγγενείς της και οι δημοσιογράφοι μπόρεσαν να δείξουν μια φωτογραφία της. Η μάνα σου κόντεψε να λιποθυμήσει ώσπου να πουν το όνομα και να ησυχάσουμε. Μοιάζετε σαν δυο σταγόνες νερό!»

Η Σοφία έπνιξε ένα λυγμό, απόρησε με την ταραχή της, σήκωσε το βλέμμα στην τηλεόραση.

«Θεέ μου...» είπε, έβλεπε ήδη τον νεκρό εαυτό της να την κοιτάζει από την οθόνη, στο αστυνομικό ρεπορτάζ, η δολοφονία της γυναίκας ήταν το θέμα της ημέρας.

Χαιρέτησε τον πατέρα της, υποσχέθηκε ότι θα μιλούσαν αργότερα, έκλεισε το τηλέφωνο.

Η μονότονη φωνή του εκφωνητή έλεγε: «Νεκρή είναι η νεαρή νοσοκόμα Ιφιγένεια Τσακίρογλου, είκοσι εννιά ετών, κάτοικος κέντρου. Σύμφωνα με αυτόπτες μάρτυρες, ο δράστης είναι ένας αλλοδαπός, έγχρωμος άντρας, πιθανότατα αφρικανικής καταγωγής, ο οποίος...»

Η Σοφία δεν έδωσε περισσότερη προσοχή, όλα έγιναν ένα βουητό στο κεφάλι της, η ματιά της καρφωμένη στη ματιά της γυναίκας, τα ίδια γαλαζοπράσινα μάτια, η αυθάδικα ανασηκωμένη μύτη, τα ρόδινα μήλα, οι καμάρες των φρυδιών, τα μακριά μαύρα μαλλιά. *Σαν δυο σταγόνες νερό!*

Η δυο σταγόνες αίμα, σκέφτηκε η Σοφία. Άφησε το τσιγάρο, μουρμούρισε κάτι στη Μάρθα, πήγε στο μπάνιο. Γδύθηκε, μπήκε στο ντους, άφησε το νερό να την ξεπλύνει. Έκλεισε τα μάτια, προσπάθησε να πάρει ανάσες, άθελά της φαντάστηκε το σφαγμένο σώμα της Ιφιγένειας Τσακίρογλου στο πεζοδρόμιο.

Όταν η Σοφία προσπάθησε να χτενίσει τα μαλλιά της μπροστά στον καθρέφτη, το αίμα δεν την άφηνε να δει το είδωλό της καθαρά.

3. Ένας ατέλειωτος μεγάλος θερισμός

Η Σοφία Φωκά δε στάθηκε στα τηλεοπτικά συνεργεία και στο πλήθος που ήταν ακόμη συγκεντρωμένο στη γωνία Πανεπιστημίου και Πατησίων. Έστριψε στην Μπενάκη, στάθηκε μπροστά στην είσοδο της πολυκατοικίας, ανάμεσα σε ένα ανθοπωλείο και ένα μαγαζί με τυρόπιτες, έσπρωξε την πόρτα, ανέβηκε στον πρώτο όροφο.

Φορούσε ένα μαύρο πουκάμισο, τζιν παντελόνι, δερμάτινο σακάκι, τις ψηλοτάκουνες μπότες της. Μάης κι έκανε τόσο κρύο, ήταν παράλογο. Στον ώμο της κρεμόταν μια μεγάλη μαύρη τσάντα, στο στήθος της έσφιγγε φακέλους με διάφορες υποθέσεις, δεν μπορούσε να θυμηθεί καν τι περιείχε ο καθένας.

Ο φόνος της Ιφιγένειας Τσακίρογλου δε θα την άφηνε σε ησυχία, το ήξερε. Τι μπορούσε να σημαίνει αυτή η ομοιότητα; Το ένιωθε σαν δυσοίωνα σημάδι. Γιατί; Για ποιο πράγμα; Έσπρωξε την πόρτα, μπήκε στον μικρό χώρο, πενήντα τετραγωνικά όλη κι όλη η έδρα της μη κυβερνητικής οργάνωσης «Αλληλεγγύη».

«Καλημέρα, παιδιά», είπε η Σοφία, τρία κεφάλια σηκώθηκαν από τους υπολογιστές, άκουσε βιαστικές καλημέρες, μετά ξανά ο ήχος των πλήκτρων.

«Καλημέρα, Σοφία, τι κάνεις;»

Η Σοφία στράφηκε στη μικρή πόρτα που οδηγούσε στην κουζίνα και την τουαλέτα. Ο Γουόλε Αντίτσι την πλησίασε, κρατούσε δυο μεγάλες κούπες με καφέ, της έδωσε τη μία, τη φίλησε στο μάγουλο.

«Πώς είσαι, Γουόλε;» είπε η Σοφία, συνειδητοποίησε ότι ακουγόταν αποκαρδιωμένη, ίσως και μελοδραματική.

Ο Γουόλε την περίμενε να καθίσει, παραμέρισε τους φακέλους, κάθισε στην άκρη του γραφείου, είπε: «Δε χρειάζεται να σε ρωτήσω αν τα έμαθες, έτσι;»

Η Σοφία έγνεψε αρνητικά. «Μου το είπε ο πατέρας μου. Μετά το είδα και στις ειδήσεις αλλά... Ο καημένος ο μπαμπάς είχε τρομάξει. Αυτή η κοπέλα...»

«Ναι, ξέρω. Σου μοιάζει. Υπερβολικά», είπε ο Γουόλε.

Η Σοφία κρέμασε την τσάντα στην πλάτη της καρέκλας, πήρε τα τσιγάρα, κοίταξε γύρω της. Οι υπόλοιποι δεν είχαν πρόβλημα με το κάπνισμα.

Αναψε το τσιγάρο, έβγαλε ένα πλαστικό τασάκι απ' το συρτάρι, κοίταξε πάλι τον Γουόλε.

«Εσύ πώς είσαι;» είπε.

«Προς το παρόν ανήσυχος. Πολύ. Φοβάμαι όσα μπορεί να ακολουθήσουν. Βλέπεις, τα πρώτα σημάδια έχουν φανεί».

Η Σοφία δάγκωσε τα χείλη – *τα πρώτα σημάδια*. Στριφογύρισε στην καρέκλα, ήπие λίγο καφέ, ένωσε το ευχάριστο κάψιμο στην άκρη της γλώσσας. «Σημάδια;» είπε, είχε μια παραιτημένη έκφραση, έφταιγε εκείνη η καταραμένη λέξη.

Ο Γουόλε έκανε μια χειρονομία, έδειξε τα γραφεία, τους άλλους τρεις εθελοντές. Η Σοφία κοίταξε την Ελεάνα Παπαστάθη, μια εικοσάχρονη φοιτήτρια, τον Αναστάση Λαμπρόπουλο, έναν καλλιτέχνη φωτογράφο κάπου ανάμεσα στα σαράντα και τα πενήντα, τον τριαντάρη οπερατέρ Μιχάλη Μοκάμπε, συμπατριώτη του Γουόλε από τη Νιγηρία – με Ελληνίδα μητέρα.

Έδειχναν να εργάζονται με ένα δαιμονισμένο ρυθμό.

«Τι γίνεται;» είπε η Σοφία.

«Ένας μικρός χαμός. Και σκέψου ότι δεν έχουν περάσει ούτε τρεις ώρες από το συμβάν. Μηνύματα, ανακοινώσεις στον Τύπο, ενημέρωση της ιστοσελίδας μας. Κυρίως σχόλια στα κοινωνικά δίκτυα. Σκεφτήκαμε να μην αφήσουμε αναπάντητα όσα

λέγονται για τον κίνδυνο από τους μετανάστες και τα σχετικά. Ελπίζω να μην κάνουμε λάθος».

«Έχουν αρχίσει κιόλας οι αντιδράσεις, ε;»

«Δεν είναι και καμιά έκπληξη», είπε ο Γουόλε, ανάσανε, πρόσθεσε: «Είμαι εδώ από τις εφτά, έφυγα από το σπίτι μόλις έμαθα για τη δολοφονία».

«Τι έκανες μέχρι τώρα;»

«Τίποτα σπουδαίο, όχι ακόμη. Μερικές δηλώσεις στο ραδιόφωνο, μια παρέμβαση σε μια πρωινή εκπομπή. Το μεσημέρι θα μιλήσω σε έναν κρατικό σταθμό. Και νωρίς το απόγευμα έκλεισα ραντεβού με ένα σύμβουλο του υπουργού. Ίσως... Δεν ξέρω. Ίσως προλάβουμε τα χειρότερα».

Η Σοφία χτύπησε τα δάχτυλα στο γραφείο, το τσιγάρο είχε φτάσει στο τέλος, ξεχασμένο στο τασάκι.

«Τα χειρότερα; Τι πιστεύεις ότι θα γίνει, Γουόλε; Θέλω να πω... Αποκλείεται να ξεχαστεί ή...;»

«Δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση. Κι αυτό βέβαια μπορεί να είναι καλό για μας. Εννοώ ότι μπορεί να ταρακουνήσει αρκετούς για να ασχοληθούν με την υπόθεσή μας λίγο πιο σοβαρά. Ωστόσο...»

«Στην Ελλάδα ζούμε», είπε η Σοφία, εξέταζε τις μύτες από τις μαύρες μπότες της, η γυαλάδα είχε κάτι ζοφερό.

«Ναι, το ξέρω. Γι' αυτό φοβάμαι τα χειρότερα. Βλέπεις, είναι ακόμη πρόσφατο και το περιστατικό με την κατάληψη της Νομικής, η απεργία πείνας, οι Αφγανοί που ήθελαν πολιτικό άσυλο».

Η Σοφία θυμήθηκε τις χριστουγεννιάτικες περιπέτειες με την κατάληψη της Νομικής. Στα τρία χρόνια που βρισκόταν στην οργάνωση, δεν είχε δει τον Γουόλε τόσο οργισμένο όσο εκείνη την περίοδο. Δεν τον είχαν εκνευρίσει όσοι ζητούσαν απελάσεις ή φυλακίσεις, ούτε οι ολοένα και συχνότερες ρατσιστικές αντιδράσεις.

Τα είχε βάλει με αυτούς που αποκαλούσε «επαγγελματίες επαναστάτες», όλους όσοι κερδοσκοπούσαν στις πλάτες των

μεταναστών και ήταν έτοιμοι να τινάξουν τα πάντα στον αέρα για να καμαρώνουν ως προστάτες των αδύναμων και των κατατρεγμένων.

«Φοβάμαι ότι και τώρα κάτι τέτοιο θα γίνει. Θα μιλήσουν για την πείνα που ώθησε αυτό τον άνθρωπο στο φόνο, θα προσπαθήσουν να το δικαιολογήσουν και φυσικά θα ρίξουν λάδι στη φωτιά», είπε ο Γουόλε, η Σοφία τον κοίταξε απορημένη, εκείνος γέλασε, εξήγησε: «Αυτό δε σκεφτόσουν; Ώρες ώρες είσαι ανοιχτό βιβλίο, Σοφία».

«Έτσι φαίνεται», είπε εκείνη, έφερε άλλο ένα τσιγάρο στα χείλη, καπνός στον αέρα, τον ένιωσε να την τυλίγει.

Ο Γουόλε άγγιξε την άκρη της κούπας με τα δάχτυλα, η επιφάνεια του καφέ τρεμούλιασε.

«Πάντως οι περισσότεροι φαίνεται να συμφωνούν σ' ένα πράγμα. Οι κάτοικοι του κέντρου κυρίως, μα όχι μόνο αυτοί».

«Ένα πράγμα;»

«Ναι. Ότι αυτός ο φόνος είναι η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι».

Η Σοφία έκανε μια νευρική χειρονομία, σαν να έδιωχνε ένα έντομο που προσπαθούσε να προσγειωθεί στο πρόσωπό της.

«Φοβάσαι για κάτι συγκεκριμένο;» είπε.

«Μπα... Είναι νωρίς. Νιώθω όμως ότι κάτι κακό θα συμβεί. Δεν ξέρω πώς να σ' το εξηγήσω. Είναι σαν να μας έχουν σπρώξει ξαφνικά σε ναρκοπέδιο και περπατούμε στα τυφλά. Αργά ή γρήγορα θα γίνει η πρώτη έκρηξη κι ύστερα... Ποιος ξέρει πόσο άσχημα μπορεί να είναι;»

«Τι μπορώ να κάνω;»

«Μην ασχοληθείς με το θέμα, όχι σήμερα».

«Μα...»

«Δε γίνεται να αφήσουμε στη μέση όλα όσα εκκρεμούν, Σοφία. Θέλω να συνεχίσεις κανονικά τη δουλειά σου. Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν επενδύσει τις ελπίδες τους σ' εμάς, δεν μπορούμε να τους παρατήσουμε».

Η Σοφία άγγιξε τους φακέλους, μια αίτηση για άδεια παραμονής, ένα παράπονο για υπερβολική βία από την αστυνομία, μια μήνυση για αποζημίωση από εταιρεία που είχε απολύσει μετανάστη εργάτη πριν από εννιά μήνες.

Η Σοφία κατένευσε, στο κάτω κάτω αυτό ήταν, αυτό έκανε, μια δικηγόρος χωρίς δουλειά, εργαζόταν εθελοντικά για μια υπόθεση που έμοιαζε χαμένη. *Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν επενδύσει τις ελπίδες τους σ' εμάς* – η Σοφία αναστέναξε, εντάξει, ας γινόταν έτσι, θα εξακολουθούσε να κυνηγά τη χαμένη της υπόθεση τώρα που όλα έμοιαζαν όλο και πιο πολύ με χαμένες υποθέσεις.

«Αλλά μόλις χρειαστείς βοήθεια...»

Ο Γουόλε τής έγνεψε σαν να ήθελε να τη βγάλει από μια δύσκολη θέση.

«Σπείραμε πολύ μίσος», είπε, κοίταξε έξω από το παράθυρο, συνέχισε: «Εδώ και χρόνια. Όλοι φταίμε, ξέρεις, άλλος λιγότερο, άλλος περισσότερο. Κάναμε όλοι τα πάντα για να φτάσουμε ως εδώ, προετοιμάσαμε το έδαφος, σπείραμε μίσος. Και τώρα, αυτός ο φόνος. Πες ότι είναι η πρώτη βροχή».

«Σπείραμε μίσος», επανέλαβε η Σοφία μηχανικά. «Τι λες, Γουόλε;»

«Σκέφτομαι ότι όπου να 'ναι αρχίζει ο θερισμός», είπε ο Γουόλε, χαμογέλασε, πήγε στο γραφείο του.

Η Σοφία τον είδε να αρχίζει πάλι τα τηλέφωνα, να πληκτρολογεί, να σημειώνει σε τεφτέρια. *Ακούραστος*, σκέφτηκε, ύστερα δε σκέφτηκε περισσότερο τον Γουόλε Αντίτσι, άνοιξε τον πρώτο φάκελο που βρήκε μπροστά της, πάσχισε να συγκεντρωθεί στη δουλειά. Ήταν αδύνατο.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Όταν θα βγαίνουν τα λιοντάρια, φίλησέ με

Σημαίες, τυμπανοκρουσίες, μεγάφωνα. Κρίση, αδικία, αγανάκτηση. Η πλατεία γίνεται αρένα. Στο βάθος, τα θηρία ξυπνούν και βρυχώνται. Αυτόν το Μάη η Αθήνα νοσταλγεί τους Δεκέμβρηδες και η άνοιξη δε λέει να ανοίξει.

Ο Πέτρος αναζητά τη Σοφία μέσα σε πρόσωπα νεκρών γυναικών, σε μια ιστορία αγάπης, σε μάτια γάτων, ασημένια πτηνά, παλιά σπιρτόκουτα.

Η Σοφία τον ονειρεύεται αλλά τη βαραίνουν οι ενοχές, η έρημη πόλη, το μακελειό που πάει να την πείσει ότι δεν είναι τώρα καιρός για έρωτες. Γύρω τους μια δέσμη άνθρωποι, φίλοι κι εχθροί, εναγωνίως κυνηγούν τη χίμαιρά τους, ίδια για όλους κι ανόμοια, ψάχνοντας μέσα της το χρόνο που χάθηκε ή τον εαυτό που χάθηκε – και που ίσως να 'ναι το ίδιο πράγμα.

Ένα μυθιστόρημα για την αγωνία μιας γενιάς να μείνει ζωντανή μες στη μιζέρια, μια ιστορία για τον επικίνδυνο ρεαλισμό της ζωής ενάντια στον ασφαλές ρομαντισμό του θανάτου ή για την αλήτιχη αυθάδεια της γάτας ενάντια στον νικηφόρο βρυχηθμό του λιονταριού.

ISBN 978-618-01-0076-1

9 786180 100761

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 12184

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΠΟΙΟΣ Α.Ε.
 ΤΑΤΟΪΟΥ 121 & ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΡΚΟΥΡΗ 1
 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
 ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
 www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

